

1949 afsluttede overenskomst mellem den danske regering og rådet for den internationale civile luftfartsorganisation (ICAO) vedrørende visse luftfartshjælpe midler i Grønland og på Færøerne.

Da en forbedring og udvidelse af de eksisterende luftfartshjælpe midler fra flere overenskomstlandes side fandtes påkrævet, og da der var almindelig enighed blandt de implicerede lande om det ønskelige i at opnå en mere smidig administration, end hvad der havde været muligt under 1949-overenskomsten, blev spørgsmålet om en revision af denne aktuelt, og ICAO indkaldte derfor de interesserede stater til *konference i Genève i september måned 1956*. Følgende stater var repræsenteret på konferencen: Belgien, Canada, Danmark, Frankrig, Den tyske Forbundsrepublik, Island, Israel, Italien, Holland, Norge, Sverige, Schweiz, Storbritannien og USA, og samtlige disse stater har undertegnet ovennævnte overenskomst, hvorom enighed opnåedes i Genève den 25. september 1956.

Den nu foreliggende overenskomst tjener samme formål som 1949-overenskomsten, nemlig gennem en fælles finansiering af visse luftfartstjenester i Grønland og på Færøerne at bidrage til *den sikre gennemførelse af ruteflyvningen på Nordatlanten*.

På tilsvarende måde som efter den hidtidige overenskomst forpligter Danmark sig til at stille visse nærmere angivne meteorologi- og telekommunikationstjenester samt radionavigationshjælpe midler til disposition for overenskomstlandenes luftfart mod, at disse lande til gengæld yder bidrag til afskrivning, forrentning og drift af de pågældende tjenester.

Efter 1949-overenskomsten fik Danmark dækket 90 pct. af samtlige udgifter til Grønlandstjenesterne og 95 pct. af samtlige udgifter ved LORAN-tjenesterne i Grønland og på Færøerne.

Ved den nu foreliggende overenskomst er der på dette punkt foretaget en forbedring for Danmark derved, at det danske bidrag sættes til vor andel i den samlede lufttrafik over Nordatlanten, for tiden 2,29 pct., hvortil kommer 5 pct., som Danmark skal yde som bidrag for indirekte, økonomiske fordele (valutariske, beskæftigelsesmæssige etc.) ved tjenesternes tilstedeværelse, eller i alt 7,29 pct. mod tidligere 10 pct. Denne nedsættelse vil betyde, at *Danmarks bidrag i forhold til den bestående ordning efter 1949-overenskomsten vil blive reduceret med 200 000 kr. i 1957 og med ca. 180 000 kr. i 1958*. Det samlede danske bidrag vil for 1957 andrage ca. 621 000 kr. og for 1958 ca. 565 000 kr.

Også på andre punkter betyder den nye overenskomst en forbedring for Danmark. Det kan således bl. a. nævnes, at det nu klart er fastslået, at en stat, som træder ud af overenskomstforholdet, fortsat er forpligtet til at betale sin part af de af den danske regering afholdte kapitaludgifter (artikel XXV b). Endvidere ophæver overenskomsten den hidtidige ordning med individuelle maksimumsbeløb for de enkelte overenskomstlandes bidrag. Endelig er der nu *mulighed*